

ninci pa se ga spominjajo kot oskrbnika v Vratih.

Ko se je ustalil kot direktor gostinskega podjetja Šestica v Ljubljani, je ljubezen do planinarjenja prenašal na svoje sodelavce — gostince. Očaka Triglava in sploh Julijce je še posebno ljubil. Vsaj enkrat, včasih pa celo večkrat letno se je povzpел na Triglav, več kot deset let pa se je ukvarjal z organizacijo vsakoletnega pohoda »Sto gostincev na Triglav«. Prijateljval je z Jožo Čopom in na njegov grob peljal vsakogar, ki se je udeležil njegove ture od Valvasorjevega doma pod Stolom do Planine pod Golico. Veliko nam je pripovedoval o Čopu, o njegovih vzponih, obnašanju in domislicah.

Polnega načrtov za akcije in vedno pripravljene svetovati pri snovanju planinskih aktivnosti je izdalo srce. Mnogo obljub, želja in ciljev mu tako ni bilo dano uresničiti. S poti na Kaniško sedlo in Brano smo mu Viharniki okrasili grob s prelepim planinskim cvetjem in z dogovorom, da ga bomo obiskovali pod planinami na kraju, ki si ga je izbral za svoj zadnji počitek.

Tone Tekavec (Informator)

V spomin Nežki Jocič

Gore so bile praznično umite po pomladnem nalu, ko je zvon Sv. Jakoba pod Storžičem na prvo nedeljo v juniju odzvanjal v slovo Nežki Jocičovi, učiteljici iz Osnovne šole Matija Valjavec v Preddvoru. Na njeno zadnje

potovanje jo je pospremila množica krajanov, stanovskih kolegov, bivših učencev in planinskih prijateljev.

Pokojna Nežka je bila nadvse vestna in priljubljena učiteljica. Bila je izjemna osebnost, polna poštenosti, pravičnosti, dobrote in ljubeznivosti. Vse svoje notranje bogato življenje je posvetila vzgoji mladine.

Njena velika ljubezen je bila narava in še posebno naše gore. To jo je že zgodaj pripeljalo v planinske vrste. Ko je PD Kranj v šestdesetih letih začelo organizirano delati z mladino, se je tudi Nežka takoj pridružila. Postala je eden od glavnih stebrov mladinskega in pionirskega odseka in to ostala vse do upokojitve.

Pod njenim mentorstvom je nastala na preddvorski šoli močna planinska skupina, ki je služila kot vzor organiziranja osnovnošolske mladine v okviru celotnega društva. Svojim varovancem je odkrivala skrivnostne lepote narave. Z njimi je preromala po dolgem in počez slovenske gore od Triglava do morja. Sodelovala je na številnih planinskih pohodih in proslavah,

prirajala razstave, pomagala pri organiziranju planinske šole, vodila sestanke in nobeno zimo s svojimi učenci ni pozabila tudi na lačno divjad in ptice. Vse pa je opravljala z njej lastno vestnostjo in ljubeznijo.

Ko se je pred leti upokojila, je vodstvo planinskega krožka prepustila svojim kolegom, še naprej pa je ostala marljivi član upravnega odbora društva. Povsod je rada pomagala, če je le mogla, žal pa je gore lahko le še gledala s svojega vrta in se predajala spominom.

Planinska organizacija se ji je za njeno delo skušala oddolžiti s številnimi priznanji, nam, njenim kolegom in prijateljem, pa ostaja kot svetel vzor dobrega človeka.

Franci B.

In memoriam: Miro Malgaj

V maju, mesecu cvetja in mladosti, je odšel na zadnjo pot naš Miro Malgaj. Med zasavskimi planinci je bil znan kot uspešen in prizadeven gospodar planinske kočice na Kopitniku. Po

naravi je bil tih in skromen človek, ki je zavračal hvalnice in časti za uspešno delo v planinski organizaciji.

Rojen je bil leta 1921 v Trbovljah. Življenjska pot ga je kmalu po osvoboditvi pripeljala v Rimske Toplice, kjer je delal v medicinski stroki v vojaškem zdravilišču, kasneje tudi v Laških toplicah.

Po ustanovitvi Planinskega društva Rimske Toplice leta 1953 se je vključil v naše vrste in začel aktivno delovati v planinstvu. Njegovo področje je bilo planinsko gospodarstvo, zato ga najdemo pri vseh akcijah društva, ki je obnavljalo Zavetišče na Kopitniku in ga preurejalo v kočico, kakršna je danes. Teh akcij ni bilo malo, kajti dom smo obnavljali izključno z lastnimi sredstvi, pridobljenimi z obratovanjem zavetišča. Obnova je tekla 20 let, in to tako postopno, da je v isti stavbi vseskozi obratovalo zavetišče. Oskrbovanje zavetišča in od leta 1975 kočice je bilo zasnovano na prostovoljnem delu zavzetih planincev. Organizator in duša obratovanja je bil Miro, ki je poleg osebnega dela še z mnogimi domiselnimi prijemi privabljal planince na Kopitnik.

Še ena značajska poteza je bila za Mira značilna. Vztrajal je v ohranjanju naravnega in prvobitnega okolja, zlasti pri planinskih objektih. Bil je občutljiv za vse, kar je krnilo naravno harmonijo gorskega sveta. Tako smo tudi po Mirovi zaslugi ohranili na Kopitniku — vsaj v okolici kočice — vse značilnosti prvobitne podobe tega predela našega gorskega sveta.

V zasavskem MDO je deloval ob njegovem ustanavljanju, pa tudi kasneje, ko je kot gospodar kočice tesno sodeloval z vsemi društvi v Zasavju. Bil je resnobne narave, a v duši mehak in prijeten planinski tovariš. Sam je rad zahajal v sredogorje, a šel je v družbi prijateljev-planincev tudi na visokogorske ture. Takrat se je pokazala vsa njegova planinska širina. Gorskega sveta ni le občudoval, podoživljal ga je in se z njim stapljal. Bil je vesel in srečen, če je videl mladega človeka, kako se razvija v planinca in varuha vsega naravnega. Za prijatelja se je ogrel šele, ko je videl, da tak človek z deli potrjuje svoj vstop v planinske vrste. Zato je bil priljubljen med nami in med vsemi, ki dejanja cenimo bolj kot lepe navdušujoče besede.

Tak bo ostal Miro v spominu nam vsem v društvu in v širši slovenski planinski javnosti.

Leopold Pavčnik

Kapela na Molički peči

Zbrali smo se na Molički peči, tu pod Ojstrico, simbolom Savinjskih planin, da prisostvujemo svečanemu trenutku — posvetitvi nove kapelice Cirila in Metoda. Kapelica je nova, zgrajena na temeljih prejšnje, vidna očem željnih lepote planin in vernikom daleč naokoli. Ta prostor, ki ga sestavljajo kamnite police in gorske trate, bogato obložene s cvetjem, že nekaj stoletij vabi domačine z Luč, Solčave in drugod k delu in počitku. Tu so bile zgrajene ovčarske stajle, pastirske bajte, prvi slovenski planinski Kocbekov dom v Savinjskih planinah leta 1894 in tu je bila zgrajena prva kapelica Cirila in Metoda 1898. leta.

Od tistih dni se je podoba življenja tu v planini spremenila. Mnogoštevilne ovčje trope je zamenjala le peščica ovac in govedi. Vidni so le ostanki planšarske bajte in Kocbekovega doma, na Korošici pa je velik planinski dom za domače in tuje gornike. Štiri desetletja pa ni bilo slišati zvonjenja z Moličke peči, da bi oznanjalo pot v planino.

Spominjam se tistih dni in podoba tega kraja in srečanj bo vedno v meni. V vasi je bilo že nekaj dni čutiti vznemirjenje, kdo bo šel na božjo pot na Moličko peč. Zgodaj zjutraj je bilo po vasi slišati okovanke in pravi planinci so imeli dolge planinske palice. Jutro nas je dohitelo že na Ravnah, prešerne vriske pa smo zaslišali na Jerzera. Ko smo prišli čez prag pod Velikim vrhom, smo zagledali skupine, ki so hitele iz drugih krajev h kapelici. Nekateri so nosili bolj prazne kot polne že obrabljene nahrbtnike. V njih ni bilo bogate hrane — največkrat le dodatna oprava, pruštah ali ovčja koža za primer slabega vremena. Mašo smo spremljali na prostem, kar je pod ostenjem, visoko nad

dolino Robanovega kota, dajalo posebno svečano obeležje. Po opravljenem obredu se je večina podala še na planinsko pot. Nekateri so se povzpeli na Ojstrico, drugi na Veliki vrh, veliko njih do Doma na Korošici, nekateri pa s pastirji za živino po borovju.

S postavitvijo kapelice je ponovno napolnjen prostor Savinjskih planin s podobo slovenskega planinstva, ki se je rodilo tudi tukaj v prejšnjem stoletju iz potrebe ljudi, da živijo s svojo zemljo, s svojo planino in tudi z njo verujejo.

Ta podoba tega prelepega kraja naj ostane nam in bodočim rodovom v trajno skrb. Vsem danes tukaj zbranim planincem, vernikom, sovaščanom, posebno pa škofu Krambergerju in številnim duhovnikom želimo srečno dobrodošlico, gospodu Gračnerju iz Luč in vsem drugim pa iskrena hvala za ves trud pri postavitvi kapelice in ohranitvi kulturne, planinske in verske dediščine.

Molička peč, 8. 7. 1990.

Franc Berginc
PD Celje

Voščilo za jubilej

Mihi Finžgarju, dolgoletnemu predsedniku PD Radovljica, ob 70-letnici iskreno čestitajo in želijo še mnogo let v zadovoljstvu radovljiški planinci.

Plezanje za stavo — nad morjem

Dogodek je sicer časovno odmaknjen za tri mesece, vendar je kljub temu aktualen in predvsem poučen: več kot dve uri sta mlada Domžalčana visela približno 20 metrov pod vrhom stometske stene med Fiesom in Piranom, iz objema stene pa so ju rešili koprski poklicni gasilci, ki so se do fantov spustili z vrvjo. Tako se je srečno iztekel nepremišljen poskus štirih fantov, ki so se za stavo lotili plezanja strme flišne stene nad morjem.

Tisto prvo letošnje junijsko soboto zvečer so se štirje fantje iz okolice Domžal in Ljubljane sprehajali po poti od Fiese proti Piranu, ki gre ob morju. Zagledali so se v stometsko steno, jo premerili z očmi in za pivo stavili, kdo jo bo prej preplezal. Ze po desetih metrih je prvi odnehal, ker se mu je fliš krušil pod prsti. Tudi druge tri je nagovarjal, naj odnehajo, vendar ga ni nihče poslušal. Dvema je podvig celo uspel, četrti pa se je zaplezal v neprehodnem delu stene in obličal približno 20 metrov pod vrhom, ko naprej ni mogel, nazaj pa si zaradi sirme stene ni upal. Z vrha se je proti njemu spustil eden od kolegov, prišel dva metra do njega in ga poskušal za majico potegniti navzgor, vendar sta na koncu koncev oba obvisela v steni. Fantje pač niso videli drugega izhoda, kot da je eden od dveh, ki sta bila že iz stene, šel do bližnje hiše, poklical na pomoč miličnike, ti pa koprskce poklicne gasilce, ki so oba »plezalca« potegnili na vrh. Na kraj dogajanja je prišel tudi dežurni zdravnik, ki je pri zaplezanem ugotovil manjši šok, dva od amaterskih alpinistov pa sta bila povsem na koncu z močili.